

MICKEY PLESS

PÅ ALLE TANGENTER

HELLE BERTRAM
DAVID ARNHOLM

MICKEY PLESS

PÅ ALLE
TANGENTER

MICKEY PLESS – PÅ ALLE TANGENTER

Helle Bertram og David Arnholm
Bertram Kommunikation

1. udgave, 1. oplag, 2025

Fotograf: Anders Knudsen
Design & Layout: Glyholt Grafisk Design
Tryk: TopTryk

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden gengivelse
af denne bog eller dele heraf er kun tilladt efter Copydans regler.

ISBN: 978-87-974659-5-0

INDHOLD

KAN DU IKKE BINDE EN RØD SLØJFE OM?	8
JEG FÅR ET ORKESTER MED OG TROR, JEG ER HENRIK KROGSGAARD	19
JEG HAR LIGE FANGET ET KAMERAHOLD UDE PÅ GANGEN	30
I MÅ UNDSKYLDE, MEN PIANISTEN HAR IKKE LÆRT AT SPILLE DEN ENDNU	36
JEG ER SÅDAN EN KORKPROP, DER POPPER OP IGEN	48
FORELSKELSE KAN DU IKKE RIGTIG STYRE	55
HAR DU EN MILLION PÅ BANKKONTOEN?	63
DER ER NOGET RAVRUSKENDE GALT HER	83
VI GÅR LINEN UD	89
VEJEN TIL REVYKØBING	96
VI SKAL DA LAVE VAUDEVILLE	98
HAN SKABER TRYGHED PÅ SCENEN	104
JEG HAR BARE FULGT DIN OPSKRIFT, DAN	110
UDEN PASSION KAN MAN IKKE LAVE REVY	116
VI KAN JO KALDE HAM MICKEY MUNTER	122
COME FLY WITH ME	130
MAN SKAL BØJE SIG MERE, END MAN HAR LYST TIL	136
DRENGEN MED KASSETTEBÅNDET	142
DET SKAL SIGE BUM	150
FRISK FREM OVER ISEN	158
DER SKAL VÆRE KÆRLIGHED MELLEM SAL OG SCENE	164
VI ER TO ALEN AF ET DÅRLIGT STYKKE	170
NÅR MAN HAR SAGT A, MÅ MAN OGSÅ SIGE B	178
MICKEYS MERITTER	186

KAN DU IKKE BINDE EN RØD SLØJFE OM?

Det er sjældent, man kan spole båndet helt tilbage til start og begynde afspilningen præcis der, hvor et menneske finder sit formål. Der, hvor kursen bliver sat, og skæbnen bestemt.

Livet er jo fyldt med tilfældigheder, og hvem kan sige, hvor den første tone blev slået an? Hvor man først så antydningen af, hvem man ville blive? Hvad man ville blive? Speditør, sportsstjerne, spillemand?

Men med Mickey Pless er det anderledes, for hans mor og far og storesøster var der, og de har ofte talt om det, der skete den dag. Det, der blev begyndelsen på det hele.

Det var i den lille lejlighed oppe på anden sal i Arbejdernes Andels Boligforenings afdeling 47. Det var nemlig her, på Lundebjerggårdsvej 120 i Skovlunde, midt mellem Ballerup og Herlev, at Mickey Pless voksede op.

I et stille boligkvarter med gule boliger i flere etager, stisystemer, græsplæner, lave træer, parkeringspladser og en klar opdeling: Dér ligger blokkene med toværelses-lejlighederne, dér blokkene med dem med tre værelser og dér dem med fire.

Barndomshjemmet var hverken stort eller prangende for en familie på fire: Entré, køkken, badeværelse, to værelser og en stue. Mickey havde det store værelse, mens storesøster Anette havde valgt det lidt mindre.

Mor Sonja og far Harald synes, det var vigtigt, børnene havde deres egne værelser, så de sov selv i stuen. Når dagen var slut, løftede de møjsommeligt den tunge marmorplade ned fra spisebordet og satte den op ad væggen, skubbende stellet til side og redte op på en seng, de foldede ud.

Men et stueorgel havde de fundet plads til, og de glemmer det aldrig: Mickey var ni år, og de havde lige spist aftensmad, da han rejste sig, gik ind i stuen og hen til orglet. Han havde aldrig tidligere vist interesse for tangenterne. Havde aldrig spillet klaver før. Men pludselig var der bare noget i ham, der sagde, at han skulle.

Så han løftede mahognilåget op, og med to fingre spillede han "White Christmas". Ud af

det blå. Mens Sonja, Harald og Anette havde svært ved at begribe, hvad de lige havde oplevet.

Mickey husker det også selv:

"Der blev helt stille ude i køkkenet, hvor vi havde siddet og spist, fordi den der dreng, der aldrig kunne noget, pludselig sad der og spillede."

• - - - - -

Sonja er gravid med Mickey, den gang i 1976, da familien flytter til Skovlunde. Indtil da har de boet på Nørrebro i en lille lejlighed i Julius Bloms Gade 26 bag Stefanskirken.

Herfra sendte Sonja somme tider Anette ned for at hente Harald, når det var spisetid. Han havde nemlig fået for vane på vej hjem fra arbejde at stikke ind til et værksted, der hed Punkterfri. Her hang nogle af kvarterets mænd ud og drak øl, og Harald drak væsentligt flere, end godt var. Sonja tænkte, det nok ville gå bedre med at få ham hjem til spisebordet, når det var lille Anette, der hentede ham, end hvis hun selv gjorde forsøget.

Drikkeriet fortsætter efter flytningen til Skovlunde, men på en helt speciel måde, for Harald passer sit job. Han var begyndt som montør, der kørte rundt og fiktede folks vaskemaskiner, og er nu blevet afdelingsleder for Blomberg Husholdningsmaskiner med kontor på Østerbrogade. Her rører han ikke

alkohol. Faktisk synes hans kolleger, at han er lidt kedelig. Når der er fester, drikker han ikke noget og tager tidligt hjem.

Når arbejdsdagen er slut, og han ved 16-tiden træder ind i lejligheden i Skovlunde, er det dog en anden sag. Typisk har han 12 Tuborg med, og de er tomme, når han går i seng ved 20.30-tiden. Så ånder familien lettet op.

Øllerne gør ham nemlig dum at høre på, og indimellem bliver han også ondsksfuld overfor Sonja. Harald er aldrig voldelig, men i sin brandert kan han godt støde ind i dørkarmen. Og han ved i øvrigt godt selv, at han drikker for meget.

"De har ringet fra Carlsberg. Jeg er nødt til at sende nogle flasker retur snart – de er ved at løbe tør!", kan han finde på at sige med en humor og selvironi, der nok smitter af på sønnen.

• - - - - -

”

Min morfar ville gerne have, jeg skulle hedde Angelo. Jeg aner ikke hvorfor. Det var godt, det ikke blev sådan! Det havde været endnu værre end Mickey.

Mickey Pless bliver født 15. september 1976, og selv om børn intuitivt forstår mere, end man tror, bliver han alligevel skånet for mange dårlige oplevelser med Haralds drikkeri. Det sørger Anette for.

Som storesøster tager hun det på sig at beskytte sin syv år yngre lillebror. Harald og Sonja har opdraget Anette til, at når døren ind til stuen er lukket om natten, må hun ikke åbne den – det er deres måde at sikre sig lidt privatliv. Men det ved lille Mickey ikke, så hvis Anette opdager ham komme gående i pyjamas, stryger hun ud og hiver ham ind på sit værelse, så han kan sove videre hos hende.

Når Harald bliver for meget, tager hun også Mickey i hånden og får ham ind på sit værelse. Så sidder de der og hører musik. Aldersforskellen er så stor, at de ikke rigtig leger sammen, men det er godt bare at være sammen, når far er fuld. Mickey er for resten ikke en dreng, der leger som andre børn. Jo, da han er helt lille, har han nogle legetøjsbiler, og som fireårig en traktor med pedaler – den slider han op.

Traktoren får han, fordi han har fået for vane at stryge ud ad døren klokken seks hver morgen for at hjælpe gårdmændene med at tømme skrald. Så sidder han på ladvognen og tager imod, og gårdmændene takker for hjælpen ved også at lade ham sidde i førerhuset på den traktor, de kører i.

Mickey er dog ikke ret gammel, da han mister interessen for både legetøj og dagrenovation. Han er meget mere optaget af at høre musik. For selvom det først er, da han bliver ni, han kaster sig over klaveret, har interessen for musik boblet længe.

"Fra han tager sine første skridt, kan vi godt se, at han er musikalsk. Han står og tripper rytmen med fødderne, når hans far og Anette spiller orgel – og når rytmen skifter, skifter han også rytme", fortæller Sonja.

Hun og Harald opmuntrer ham til at dyrke musikken. De lader ham prøve at spille guitar, og da han som otteårig begynder at slå på gryder med grydeskeerne, køber de et trommesæt til ham. Da de andre beboere i blokken ikke ligefrem elsker hans musikalske udfoldelser med trommestikkerne, tager hans forældre det også helt roligt. I et klart sprog får Sonja forklaret hende inde på den anden side af væggen, at hun godt kan pakke sin utilfredshed væk, for når hun er oppe at tisse om natten, kan de altså også høre det. Så hun må bare lære at leve med Mickeys trommespil!

Det giver fred en tid, men er en stakket frist. Naboerne går nemlig til boligselskabet, som ender med at true med at sætte dem på gaden, hvis ikke Mickey indstiller trommeriet. Så er det måske alligevel bedre, hvis nu han finder et andet instrument?.

• • • • •

Skovlunde og barndomskvarteret er på mange måder en tryk, lille verden. Fra lejligheden til Skovlunde Kirke, hvor han bliver døbt, er der et par hundrede meter i den ene retning. Og til Lundebjergskolen, han går på, er der et par hundrede meter i den anden retning. Mickey er sådan set også glad for at gå i skole. Han er bare ikke en særligt dygtig elev.

Det er dog ikke noget, der bekymrer hans forældre synderligt, og Sonja skærmer ham.

"Det er hende, der tager alt bøvlet, når mine skolelærere ringer om dårlige karakterer og *Nu skal han stramme op*. Det er hende, der tager de der ting. Det gør min far i hvert fald ikke, for han kan ikke, fordi han er fuld."

Der er dog en enkelt gang, hvor det er Harald, læreren får i røret. Det er ved juletid, og dansklæreren, Birgit, ringer for at fortælle, at nu får Mickey karakterbogen med hjem.

Hun vil bare forberede dem på, at det altså ikke er de mest prangende karakterer, der vil stå i den. Det tager Harald helt roligt.

"Kan du ikke binde en rød sløjfe om den? Så er det da lidt festligt, og så giver vi den i julegave!" svarer han bare.

Men det er rigtigt nok. Matematik har Mickey ikke begreb om, og han er længe om at lære at læse.

"Jeg er dum i skolen", siger han ligeud.

Idræt gider han heller ikke. Når klassekammeraterne løber rundt og jagter en bold, får han lov at smide sig i en af de sofaer, der står i hallen – idrætslæreren har opgivet ham. Indimellem pjækker han også. Så får han storesøster Anette til at skrive i kontaktbogen: *Mickey var ikke til gymnastik i går, da han skulle til lægen. Hilsen Sonja*.

Mickey voksede op i en tryk, lille verden i Skovlunde. Fra lejligheden kunne han på få minutter gå til skolen og til ungdomsklubben.

Så er det anderledes med musikken. Oplevelsen med "White Christmas" får fluks Sonja og Harald til at melde Mickey ind i Ballerup Musikskole. Klaverlæreren hedder Frode Holdgaard, og Mickey kan godt lide ham. Det med at lære at spille efter noder gider han dog ikke – det er jo ligesom at skulle lære at læse eller regne. Han behøver heller ikke noderne:

"Jeg finder meget hurtigt ud af, at jeg kan sno ham, for jeg opdager, at jeg har et rigtig godt gehør. Jeg kan lige så tydeligt huske det: Han spiller den der "Dragen Puff". Han sætter den foran mig om mandagen og siger *Den her skal du lære til næste uge*, og så tænker jeg, at det lærer jeg aldrig, for jeg gider ikke at lære det der. Så siger jeg: *Kan du ikke spille den igennem for mig, så jeg ved, hvordan det skal lyde, når jeg kan den?* Og så affotograferer jeg fuldstændig, hvordan det skal lyde."

I musikskolen bliver Mickey ofte fremhævet, når der er koncerter for forældrene. Her er et naturtalent, der både kan spille og underholde, og han er ikke bange for det med at optræde. Tværtimod. Han elsker at sidde på scenen og lade melodierne flyde fra klaveret.

"Hvor må I være stolte af ham!" siger de andre forældre til Sonja og Harald.

Derhjemme spiller Mickey også, og det hender, at de andre kommer ind i stuen, når han sidder og spiller. Så synger Sonja og Anette, og Harald griber sin guitar. Som ung havde

Sonja sunget i et kor, der hed "De Blå Piger", og Harald er ganske ferm på guitar. Han har gået til undervisning hos Mogens "Django" Petersen fra The Cliffsters og har en slidt, brun bog med akkorder i. Han er vild med Cliffsters og Shadows, men særligt hans begejstring for alle de danske evergreens med Birthe Kjær, Keld & Hilda, Dario Campeotto og så videre smitter af på Mickey.

I det hele taget elsker familien musik og tv-programmer med musik. Melodi Grand Prix for eksempel, hvor de sidder med stemmesedler og følger med. En gang, ikke så længe efter han er begyndt på musikskolen, imponerer han faktisk endnu en gang familien, da han går direkte hen til orglet og spiller den vindermelodi, der lige er blevet kåret.

De hyggelige stunder med familien samlet om musikken er dog sjældne. Oftest er det mindre rart at være hjemme om aftenen, og nok har Anette skånet Mickey for meget ved at tage ham ind på sit værelse, men hun kan ikke passe på ham for evigt.

Her er historien om Mickey Pless – fortalt af ham selv og af dem, der kender ham. Det er historien om en dreng, der tidligt gør det til sin livsmission at underholde og spille klaver. En mission, der lykkedes i en grad, så han kommer til at optræde med nogle af landets mest kendte sangere og bliver kapelmester og direktør for Nykøbing Falster Revyen. Og som to gange i træk vinder prisen for Årets bedste revy – mens han oplever sit livs værste krise.

Med både humor og åbenhed fortæller han om livets op- og nedture. Om at vokse op med en far, der drak. Om selv at blive far i en alt for ung alder og om aldrig at være bange for at kaste sig ud i noget nyt.

I bogen kan du også møde Keld og Hilda Heick, Birthe Kjær, Rasmus Krogsgaard og mange andre, der fortæller om deres møde med Mickey og åbner for posen med anekdoter fra musikkens og revyens verden. Om at lære et menneske at kende, der spiller på alle tangenter, også når det bliver svært.

9 788797 465950 >

ISBN: 978-87-974659-5-0